

*התקבלו בין חגי זיכרון לאוסף העיתיד
אריה בן גוריון*

חגי ישראל ברובם הם חגי זיכרון. פרט, משפחה וקהילה נקראים להזכיר ולשחזר בצורה טקסית, אירוע היסטורי משמעותי שקרה בעברנו.

הפרט היהודי נקרא לשאול את עצמו ולחנך את בנו לשאול: מאין באתי? מה מכילה הביוגרפיה שלי?

בפסח, בסוכות ובשבועות אנו שואלים מתי ואיפה נולדתי: במצרים כעבד, ויצאתי משוחרר. הייתי במעמד הר סיני. נדדתי במדבר לקראת הארץ המובטחת, התנחלתי ועיבדתי אדמתה.

אבל לראש השנה ויום כיפור אין היסטוריה, אין זיכרון, אין עבר, אין סיפור, אין דרמה. לכן, לא הזמן, לא הלידה ולא הזהות קובעים את תכניהם. לא מה קרה בעבר, אלא מה אפשר שיקרה. הפנים והלב מכוונים למימד הזמן - עתיד. שני מועדים אלה שואלים: מה כיוון חייך? כיצד בחרת לחיותו? האם יש לך חלום, שאיפה למימוש? האם יש לך תמונת עולם אנושית וחברתית? מה דמות החברה הישראלית בעיניך? מה פני קיבוץ? מה פני ביתך ומשפחתך? אם אתה רוצה ליצור מציאות אחרת, טובה צודקת יותר, זה תלוי בך בלבד. בשאיפתך לשינוי, בשאיפתך לגאול את עצמך ואת חברתך. זה תלוי בנדר שלך עכשיו בהווה, אבל פניך אל העתיד. לפי זה ראש השנה ויום כיפור הם חגים אנושיים ואופטימיים ופניהם אל האדם ותמונת עתידו...